

"Tosca" lettede i Galaksen

opera AF [PETER DÜRRFELD \(/BRUGER/781\)](#)

26. august 2014 00:00

Isabel Piganiol er en af hovedrolleindehaverne i Tosca. Billedet er taget ved Copenhagen Opera Festival i 2011. **Foto: Torben Christensen / Scanpix**

opera

læs også

[Nydelige Händel-koncerter \(/kultur/2014-08-20/nydelige-h%C3%A4ndel-koncerter\)](#)

[Dvorák som englesang](#)

Imponerende forestilling i Værløse på de givne præmisser

Puccini: Tosca - i Galaksen, Værløse. Iscenesættelse: Anders Ahnfelt-Rønne. I hovedrollerne: Isabel Piganiol, Adam Frandsen og Jens

[\(/kultur/2014-08-20/dvor%C3%A1k-som-englesang\)](/kultur/2014-08-20/dvor%C3%A1k-som-englesang)

[Tenoren med salen i sin hule hånd \(/kultur/2014-08-19/tenoren-med-saleni-sin-hule-h%C3%A5nd\)](/kultur/2014-08-19/tenoren-med-saleni-sin-hule-h%C3%A5nd)

[Små og store vindmøller i Aarhus \(/kultur/2014-08-19/sm%C3%A5-og-store-vindm%C3%B8ller-i-aarhus\)](/kultur/2014-08-19/sm%C3%A5-og-store-vindm%C3%B8ller-i-aarhus)

---

relevante temaer

[Musikanmeldelser \(http://www.kristeligt-dagblad.dk/musikanmeldelse\)](http://www.kristeligt-dagblad.dk/musikanmeldelse)

Søndergaard. Spiller også den 29. og den 31. august samt den 6. og den 9. september.

Selvom jungletrommerne havde meldt om en spændende udgave af Puccinis geniale "Tosca" fra 1900, indfandt man sig med en vis skepsis i Kulturhuset Galaksen i Værløse. Alene det forhold, at det drejede sig om en helaftensopera uden orkester, kunne lægge en dæmper på forventningerne.

Læs også: [Festival for de store følelser \(/kultur/2014-08-26/festival-for-de-store-f%C3%B8lelser\)](/kultur/2014-08-26/festival-for-de-store-f%C3%B8lelser)

Puccinis partitur er ikke mindst glødende i strygersektionerne, og der er bragende flotte orkesterudladninger i finalerne på hver af de tre akter. Dertil kom, at de tre partier nok var dækket med lovende sangere, men ikke fra det allerforreste geled i den danske operaverden.

Heldigvis kan kunst og musik være så velsignet uforudsigelige størrelser. Egnsteatret Undergrunden havde i samarbejde med Teater Nordkraft og Aalborg Operafestival skabt en forestilling, der på de givne præmisser var imponerende, ja, i lange stræk højspændt fængslende. Sangerne i de tre hovedpartier var på hver sin måde en positiv oplevelse.

Isabel Piganiol var både vokalt og scenisk en

Tosca med den fremtoning og karisma, der hører rollen til: gnistrende i sit temperament, stærk i vilje (og stemme!) - man sad ligefrem og nød den berømte scene, hvor hun giver skurken Scarpia "Questo il bacio di Tosca" (Her har du Toscas kys!), idet hun støder en kniv i ryggen på ham.

Samme Scarpia, overbevisende sunget af barytonen Jens Søndergaard, var en ligefrem elegant politichef - kunne være en af Napoleons adjutanter - langt mere adræt og ungdommelig, end man er vant til at opleve det i netop den rolle, der ofte bliver dækket af bedagede basser.

Læs også: [Vejen ud af den globale labyrint \(/kultur/2014-08-26/vejen-ud-af-den-globale-labyrint\)](/kultur/2014-08-26/vejen-ud-af-den-globale-labyrint)

Den sidste i trekløveret, maleren Mario Cavaradossi, blev sunget af Adam Frandsen, en af vores mest lovende unge tenorer. Han har vitterlig en flot stemme og agerede også troværdigt og trodsigt på scenen, selv under de trusler om tortur, der - i et sidelokale - bliver effektueret i anden akt, hvor hans sang bliver afløst af skrig. Den ellers glimrende scenograf og kostumier Rikke Juellund kunne dog godt have gjort lidt mere ud af hans fremtoning. Med sine seler slaskende ned over bagpartiet skilte han sig for markant ud fra de to andre.

Orkestret, ja, det var pianisten og enmandshæren Ulrich Stærk, der unægtelig havde en travl aften - han måtte endda selv vende nodebladene. Vist savnede man bruset fra orkestergraven, men Stærks præstation på tangenterne var en fryd.

Iscenesættelsen lå i hænderne på Anders Ahnfelt-Rønne, direktør for Undergrunden. Den var på én gang æstetisk tiltalende, traditionel og fleksi-

bel. Det sidste indebar, at direktøren høfligt måtte genne publikum ud i de to pauser, så man kunne omskabe scenebilledet: Galaksen er jo ikke noget egentligt teater. Da der således ikke var noget, der hed faste pladser, fik man uvægerligt oplevet "Tosca" fra en ny vinkel i hver akt, og man endte med at synes, at noget sådant hører til, når man tager en tur i Galaksen - hvilket hermed anbefales.

Peter Dürrfeld (<mailto:>)

(/bruge
r/781
)

forfatter med 12 romaner og 3 novellesamlinger på samvittigheden. Har desuden skrevet en snes skakbøger og en række værker om klassisk musik, bl.a. "Gud i musikken" (Kristeligt Dagblads Forlag). Omfattende oversættervirksomhed med mere end 80 titler, bl.a. den første samlede oversættelse af Mozarts breve på dansk.

© 2014 Kristeligt Dagblad, Vimmelskaftet 47, 1161
København K | Telefon: 33 48 05 00
Abonnement: 33 48 05 05 | Annoncer: 33 48 05 00
| Læs mere om [ophavsret \(http://www.kristeligt-dagblad.dk/ophavsret\)](http://www.kristeligt-dagblad.dk/ophavsret) og [persondatapolitik \(http://www.kristeligt-dagblad.dk/privacy\)](http://www.kristeligt-dagblad.dk/privacy)